Crisi econòmica vs. dret a decidir.

Opinió | 01-11-2012 | 17:32

Les properes eleccions al Parlament s?estan plantejant com una consulta sobre el dret a decidir del poble català. Entre les moltes propostes que exposaran els programes electorals, una de cabdal serà si els catalans volen decidir que Catalunya romangui a Espanya en les condicions en què ha estat fins ara, o busca un model amb estructures d'estat propi. La històrica manifestació de la Diada, convocada per l'Assemblea Nacional Catalana, ha estat un revulsiu per a la vida política del país. La reivindicació tan clara d?una part important de la societat a comptar amb estat propi no pot deixar de ser escoltada.

Escalfant motors per a les eleccions, PSC i IC apunten crítiques contra els ajustos que ha hagut de fer el Govern per contenir el dèficit i afrontar una situació de liquiditat molt delicada, i no oblidem que el govern tripartit la va deixar servida en safata el novembre de 2010. I s'aixequen veus que afirmen que el plantejament amb què s'encaren les eleccions és una maniobra de distracció. Els respondria que dubto que existeixi un poder d'hipnosi tan potent que pugui fer que els ciutadans perdin de vista la dura realitat econòmica de Catalunya. La realitat és prou tossuda per fer-se notar: una nova xifra d'atur al diari, més alta que l'anterior; notícies d'un amic, bon professional, que ha perdut la feina; una neboda que ha acabat la carrera i no veu perspectives; una empresa que fa mans i mànigues per sortir endavant i mantenir llocs de treball, etc. Però precisament en un moment tant complicat, s'han fet més evidents com mai les limitacions de l'actual marc en el qual Catalunya s'inscriu a l'Estat espanyol.

Una limitació és l'escandalós dèficit fiscal. Cada dia surten de Catalunya 45 milions d'euros amb destí desconegut. No només sofrim un dèficit superior al 8% del PIB, no vist a cap territori d'Europa, sinó que no tenim cap garantia que aquest capital s'inverteixi de forma raonable. Les dades que tenim es remunten a 1986. Fa 16 anys que Catalunya contribueix en una proporció similar a les arques del Govern espanyol. Si aquests diners s'haguessin destinat al desenvolupament i progrés econòmic de les zones d'Espanya menys afavorides, aquesta política no hauria hagut de tenir resultats? I, per tant, no hauria hagut d'anar disminuint progressivament l'aportació dels catalans?

Això ens porta a la segona limitació: la poca eficiència de l'administració central. En tenim exemples ben palpables a Girona, amb el desgavell en infraestructures del ministeri de Foment a la carretera N-II, les obres de l'AVE en el seu pas per Girona o el funcionament molt millorable de

les línies de tren convencional Portbou-Barcelona. Les decisions, a Madrid, es prenen molt lluny dels ciutadans i això es tradueix en ineficàcia i desencert. El rerefons d'aquestes limitacions és el centre de gravetat de la vida política de Madrid, amb una visió centrípeta d'Espanya. En aquest marc, Catalunya sempre ha estat a la cua de les prioritats. Aquí s'emmarquen els continus intents d'invasió de competències autonòmiques, els atacs al nostre model educatiu, el menyspreu als acords de la cambra de representació catalana i el greuge econòmic. Un cop més, els nombres il?lustren el concepte: de cada 100 euros que l'Estat espanyol preveu invertir a Catalunya, només n'acaben arribant 35.

Cal afrontar, doncs, amb decisió els problemes que se'ns plantegen com a societat en tots els seus àmbits. Convido els lectors a llegir i conèixer les propostes dels diferents programes electorals. Però en l'àmbit econòmic, l'encaix actual de Catalunya a Espanya és una rèmora al nostre avanç que hem de resoldre quan abans.

Elena Ribera,diputada del Parlament i candidata número dos de CiU per Girona

Fuente: GN
Autor: Elena Ribera